

Иван Вазов

Бащата на доброволците

Песен гърми из улица:
млада чета в бой замина.
Клета майка в къщи пици –
тя изпрати трите сина.

Не искаха да останат
от юнаците назади:
двамата й „простй“ казаха,
третият се не обади.

Муси се башата мрачно:
– Мълчи, жено, недей вряка,
какво правиш? Големй се,
ний родихме три юнака.

Нека вървят! – Ех напусто,
сърце майчино не зима
от утеха, мъдра дума –
тя се тръшка и поима.

Разтъжи се мъжко сърце,
рипва той на друм ги спира:
– Бре, халосници, постойте,
майка ви без вас умира.

Връщайте се! – Смутиха се
три юнака – трима сина:
мила им е стара майка –
по им мило за дружина.

– Ех ти, татко, кажи майци
да не плаче, да не чака:
юнаците не се връщат –
ний сме вече под байрака.

Час минува и повече
как на друма се препират:
бре на халос всичкото е,
твърди глави не увират.

Не се връщат! Пак булката

ще да писне, ще завайка,
щом го види сам че иде –
нали тя е пуста майка?

Какво има, че отиват?
Глава женска, не отбира.
Па и тия клетки сърби! –
Всичката му кръв възвира!

Нали те са християни.
Ходят в черква, вардят пости?
Нали брат му при Гредетин
падна мъртъв – бог да прости?

Ето с турчин бой ще има...
А нападат ни хайдушки!
Право имат момчетата,
дето взеха своите пушки!

„Да бих могъл“... Но веднага
страшна мисъл го обфана:
– Вам казувам, връщайте се!
Ала гледа – сам остана.

Четата потегли с песни,
гордо знамето летеше,
също както в онуй време,
кога с Филипа той беше!

– Бре, разбойници, я стойте,
правите ме да се слиша:
де войводата? Кажете,
искам и аз да се пиша!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4480>]